

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 5 เทศกาลธรรมดาปี A

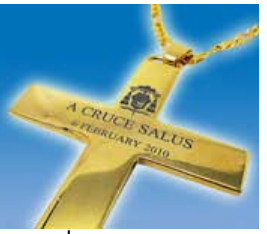
(วันที่ 9 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2014)

พี่น้องที่รัก ฟังคิดว่ามีบางสิ่งบางอย่างที่คล้ายกันและแตกต่างกันระหว่างเงินและความเชื่อของเราคริสตชน จุดประสงค์ที่แท้จริงของเงินมิได้มีไว้เพื่อเก็บรักษาอย่างมิดชิด แต่มีเพื่อไว้ใช้สอย เรามีเงินไว้เพื่อซื้อสิ่งของที่เราต้องการและจำเป็น ถ้าเรามีเงินเป็นพันล้านบาทและเก็บใส่ตู้นิรภัยไว้ ไม่ยอมเอาไปใช้จ่ายในทางใดทางหนึ่ง มันคงไม่มีประโยชน์อะไรมากนัก ถ้าเรามีเงินหนึ่งพันบาทแล้วเรานำไปซื้อสิ่งของที่เป็นสำหรับชีวิตของเราก็ไม่ได้ จริยอยู่หลายคนกำลังพยายามเก็บสะสมเงินไว้ในตอนนี้ แต่จุดประสงค์ที่แท้จริงของพวกเขา ก็คือเพื่อจะนำไปใช้ในยามจำเป็นหรือในยามชรภาพ เมื่อพวกเขาไม่สามารถทำงานหาเงินได้อีกต่อไปแล้ว มิใช่เก็บไว้เพื่อการสะสมหรือประดับบารมีของตนเท่านั้น

คล้ายๆ กัน ความเชื่อเป็นพระพรที่ยิ่งใหญ่และล้ำค่าที่สุดซึ่งพระเจ้าประทานแก่เราแต่ละคน แต่ความเชื่อมิได้มีไว้เพื่อเก็บรักษาอย่างมิดชิดหรือเอาไว้เซยชมคนเดียวเหมือนพระพรทั้งหลายของพระเจ้า ความเชื่อเป็นสิ่งที่เรามี แล้วต้องแบ่งปันให้กับคนอื่น นี่แหละคือสิ่งที่อยู่ในความคิดของพระเยซูเจ้า เมื่อพระองค์ทรงบอกเราในพระวรสารวันนี้ว่า **“ท่านทั้งหลายเป็นเกลือของแผ่นดิน”** (มธ 5:13) และ **“แสงสว่างส่องโลก”** (มธ 5:14)

สำหรับชาวยิวในสมัยโบราณ **“เกลือ”** เป็นสัญลักษณ์หมายถึงพันธสัญญาของพระเจ้าและมิตรภาพที่คงอยู่ถาวรตลอดไป (เทียบ ลนต 2:13; กตว 18:19; 2พศด 13:5) เกลือยังเป็นสิ่งที่ทำให้เครื่องบูชาบริสุทธิ์ (อพย 30:35; อสค 16:4; 43:24) และน้ำสะอาด (2พกษ 2:19-22) นอกจากนี้พวกเขายังนำเกลือไปใช้ในการปรุงอาหาร (โยบ 6:6) รักษาอาหารไม่ให้เน่าเปื่อย และนำไปผสมกับวัสดุอื่นเพื่อทำเป็นปุ๋ยอีกด้วย ชาวกรีกสมัยโบราณถือว่าเกลือเป็นของพระเจ้า ชาวโรมันเองมีคำคมบทหนึ่งว่า **“ไม่มีสิ่งใดที่มีประโยชน์มากกว่าดวงอาทิตย์และเกลือ”** (Nil utilius sole et sale) เกลือเป็นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิตของมนุษย์ แต่มันจะไร้ประโยชน์ ถ้าเราไม่ได้นำมันไปใช้ในทางใดทางหนึ่ง

ในพระคัมภีร์ **“แสงสว่าง”** ของมนุษย์หมายถึงกิจการที่ดีต่างๆ ของเขาและคนดีมักจะได้รับการเปรียบเทียบกับเหมือนตะเกียงของสังคม ดังที่เราทราบกันดี โดยธรรมชาติแล้ว ตะเกียงมีไว้เพื่อให้แสงสว่าง มันจะไร้ค่าลงทันที ถ้ามันไม่ได้แสดงบทบาทของตนเองด้วยการส่องสว่างในความมืดเพื่อให้ผู้คนได้เห็นสิ่งต่างๆ ในบริเวณนั้น แล้วเราจะสามารถเปล่งแสงสว่างของเราได้อย่างไรหรือโดยวิธีใดบ้าง?

บางคนที่มีใจร้อนรนสูงอาจเชื่อว่าพวกเขาต้องเผยแผ่ความเชื่อของตนด้วยการออกไปหาคนที่บ้านและป่าวประกาศสิ่งที่พวกเขาเชื่อ บางทีพวกเขาอาจมีประสบการณ์กับกลุ่มบุคคลที่เรารู้จักในนาม “พยานของพระเยซูคริสต์” พวกเขาเป็นกลุ่มชนมีความกระตือรือร้นและใจร้อนรนมาก แต่บางครั้งก็พวกเขาทำให้หลายคนรำคาญจากวิธีการแบบนั้นของพวกเขาได้เหมือนกัน

ในพระวรสารวันนี้ พระเยซูเจ้าทรงเสนอวิธีการที่ดีกว่า พระองค์ทรงบอกว่าแสงสว่างของเราต้องส่องสว่างต่อหน้ามนุษย์เพื่อว่าเมื่อพวกเขาเห็นความดีในกิจการของเรา พวกเขาจะสรรเสริญพระบิดาเจ้าสวรรค์ (เทียบ มธ5:16) พอลคิดว่าหลายคนคงเคยได้ยินสุภาษิตที่ว่า “กิจการเสียงดังกว่าคำพูด” ในบทอ่านที่สองวันนี้นักบุญเปาโลเตือนสติกลุ่มคริสตชนของท่านว่า ท่านได้ประกาศความเชื่อในพระคริสตเจ้า “ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน” (1 คร2:2) แบบตรงๆ ไม่มีอะไรแอบแฝง ท่านไม่ได้ใช้ “สำนวนโวหาร” หรือ “หลักเหตุผลอันฉลาดปราดเปรื่อง” (1 คร2:1) แต่ใช้คำพูดธรรมดาๆ ต่อมาในจดหมายฉบับเดียวกันนี้ท่านได้ชี้ให้พวกเขาเห็นตัวอย่างที่ท่านเองได้ให้ไว้ในเรื่องการอุทิศตนและความร้อนรนในการรับใช้พระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ (เทียบ 1คร9:1-27)

ในทำนองเดียวกัน เราสามารถเป็นแสงสว่างส่องโลกได้ด้วยการกระทำความดี ด้วยการรับใช้เพื่อนมนุษย์ในฐานะมนุษยธรรมของสังคมที่เราอาศัยอยู่ พอลคิดว่าคนที่ปฏิเสธที่จะกระทำความดีเพื่อผู้อื่นก็ไม่ต่างจากคนที่จุดตะเกียงแล้วเอาไปวางไว้ใต้ถัง ในโลกนี้และแม้แต่ในสังคมที่เราอาศัยอยู่มีหลายคนที่มีความรู้และความสามารถสูง เก่งและมีพรสวรรค์ในหลายด้าน แต่พวกเขาเก็บสิ่งที่พวกเขามีและเป็นเอาไว้ใช้เพื่อตนเอง ไม่ยอมแบ่งปันให้คนอื่น พวกเขาเป็นได้เพียงแค่แสงสว่างส่องทางตัวเองเท่านั้น ไม่ใช่เป็นแสงสว่างส่องโลก เหมือนที่พระเยซูเจ้าต้องการให้เราทุกคนเป็น

จำไว้เสมอว่าความรู้และความสามารถของเราซึ่งเป็นพระพรจากพระเจามีไว้เพื่อแบ่งปัน การแบ่งปันความรู้ ความสามารถ และความเชื่อของเรา เป็นกิจการที่ดีและมีประโยชน์ทั้งต่อคนอื่นและต่อตัวเราเอง เมื่อเราจ่ายเงิน เงินนั้นก็จะถูกใช้ให้หมดไป แต่เมื่อเราใช้ความรู้และความสามารถของเราเพื่อคนอื่น เรายังมีความแม่นยำและชำนาญมากยิ่งขึ้น เช่นเดียวกันเมื่อเราเผยแผ่ความเชื่อโดยทางความดีของเรา เราไม่ได้ทำให้ความเชื่อหรือความดีของเราลดน้อยถอยลงไป ตรงข้ามเรายังมีสิ่งเหล่านี้มากยิ่งขึ้น ยิ่งเราแบ่งปันความเชื่อและความดีให้กับคนอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนที่อยู่รอบข้างเรามากเท่าใด เรายังมีทั้งสองอย่างนี้มากขึ้นเรื่อยๆ

พี่น้องที่รักการแบ่งปันพระพรต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเชื่อ เป็นกิจการดีที่เราทุกคนต้องทำ แต่เราต้องไม่ทำกิจการดังกล่าวเพื่อโอ้อวดคนอื่น ถ้าแสงสว่างในตัวเราส่องสว่างเพื่อให้อื่นๆ ยกย่องสรรเสริญเรา สิ่งที่เรากำลังทำถือว่าเป็นการโอ้อวด แต่ถ้าแสงสว่างของเราส่องสว่างเพื่อคนอื่นจะได้รู้จัก

สังฆมณฑลอุดรธานี
www.udondiocese.org

และสรรเสริญพระเจ้าผ่านทางตัวเรา กิจกรรมที่เราทำลงทำถือได้ว่าเป็นความศรัทธาที่แท้จริง ดังนั้น
กิจการดีของเรา ข้อผูกมัดต่างๆ ที่เรามีต่อมวลมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อคนยากจนและผู้เป็นทุกข์
เดือดร้อน ควรนำคนอื่นที่เห็นสิ่งต่างๆ เหล่านี้แล้ว มาหาพระเยซูเจ้าและพระบิดาเจ้าสวรรค์ของเรา พ่อ
คิดว่าเป้าประสงค์หลักประการหนึ่งของการเป็นคริสตชนของเราคือ การทำให้พระเจ้า พระบิดาของเรา
เป็นที่รู้จักแก่ทุกคนที่อยู่รอบข้างเราด้วยชีวิตทั้งครบของเราที่สามารถสะท้อนไปถึงความรักของพระองค์
ที่มีต่อมนุษย์ทุกคนบนโลกนี้ **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**